Brev till Selma Lagerlöf från Valborg Olander: 1926-1927 - 76

Olander, Valborg,

HS L 1:1

KUNGL. BIBLIOTEKET
National Library of Sweden

Karlavägen 99, en dag i veckan. [27.9.1927]

Älskade!

Det var för dumt av mig att oroa dig i går med att försöka tala i telefon om din uppsats. Meningen var egentligen bara att tala om, att den var riktigt anländ och att jag var rörd.

Nu vill jag inte, att du skall få några funderingar över den, medan du är upptagen av fröken Bäckmans livliga sällskap, utom skickar inte av detta, förrän jag vet, att du är ensam. Men än denna veckan har hon väl inte tid att stanna?

Jag följde ditt råd och bjöd fru Boheman på lunch i dag. Hon tyckte hon kunde ta sig ledigt från sin byrå, då tiden skulle ägnas åt Turistföreningen. Hon njöt verkligen av den goda maten, men förut hade vi haft en överläggning. Jag läste upp och blev så där obehagligt stammande och snyftande, som du vet, och hon satt mycket rörd och gripen.

Emellertid kan du vara lugn för längden. Din artikel är visst på pricken lika lång som Karlfeldts. Dock tyckte fru B., att det där stycket om herrgårdarnas förvandling till fattiggårdar kunde undvaras. Och inte är hon rädd för berättelseformen. Hon hade visst inte väntat sig annat av den stora sagoförtäljerskan!

Det som hon tvekade om var titeln. Inte så, att hon inte tyckte den var förtjusande i och för sig, med det rör sig om det rent tekniska, själva uppställningen. Om du tittar efter i någon del av Årsskriften, ser du, att, utom halva sidans upptagande av en (!!) vignett, det står landskapets namn med stora bokstäver. Detta måste vara för att utmärka vad årets volym är ägnad åt för landskap.

Hon skulle gärna vilja ha någon titel, där "Värmland" inte förekom t.ex. något med ordet hem i stället. Jag påminde då om att prins Wilhelms bar titeln "Hemma" och Söderbloms "Hemma i Hälsingland". Kan du hitta på något i den vägen? "Tillbaka till" eller "Åter hemma" eller "Hemma igen". Det är kanske inte något strängt villkor, men du kan ju fundera en liten smula?

För övrigt bad hon att i kväll få låna manuskriptet för att närmare begrunda ett par saker. Jag har skickat det, sedan jag satt dit en och annan "komma", som du glömt. Det är nog ordnöten också, men allt sådant lät jag vara.

Det är inledningen om Värmländska sällskapet, som hon visst inte tyckte vara den allra bästa att börja boken med. Hon skulle fundera på den. Jag kom fram med en djärv idé, som hon tyckte ändå kunde diskuteras, nämligen att börja med de dityrambiska raderna i Patron Julius. "Något sådant skriver varken Selma Lagerlöf eller någon annan mer i hövt," medgav hon och tillade: "Och det är ju så sant tillika." Vad säger du om det? Det skulle vara alldeles fristående förstås, inte inledning till din berättelse.

Det, som du inte kunde uppfatta i telefon i går, var angående det, som du låter "föreläsaren" säga. Du föreslog i ditt brev, att dessa sidor kunde uteslutas. Jag nämnde detta för fru B., men det tyckte inte hon, fast vi båda ansågo, att du skulle säga detta i ditt eget namn.

Här slutar jag i kväll och fortsätter, när jag fått svar från fru B.

En annan dag.

Ja, nu har jag fått svar från fru Boheman, som hade läst upp manuskriptet, otvivelaktigt förstås, för doktor

Arvick, sekreteraren, och båda finna din artikel *utmärkt*. *Så* talar ingen "*föreläsare*", som du låter honom göra, det är *din* konst, endast din, menar hon. Men om du inte vill lägga om det och göra föreläsningen till dina egna reflexioner, så är det också bra, som det är.

Jag kan alltså taga itu med renskrivningen och lämna plats för *titeln*. Fru B. vore, som sagt, tacksam om du kunde finna på en annan sådan, däri inte ordet "Värmland" inginge. "*Återkomst*" får gärna användas. Jag skrev ju första kvällen att "*hemma*" är så "mycket använt? Kanske hembygd, fosterbygd? Ja, du hittar nog på. – "Patron Julius" äro de rädda att använda. Hela Sverige känner igen dessa odödliga rader. Men naturligtvis var det inte min mening att smuggla in dem såsom nyskrivna, utan med angivande av härstamningen. — — —

Också inledningen med sitt *datum* och *Värmländska sällskapet* voro de båda, redaktören och sekreteraren, nöjda med. Så att då är det bara att fundera på titeln. –

Fredags morgon.

Nyss fick jag ditt kära brev – tack, tack!

Jaså, frk. Bäckman gjorde ett så kort besök. Då hade jag ju kunnat ringa när som helst.

Så sorgligt, att du inte kan stanna som vanligt! Men jag förstår, att någon *arbetsro* kan du inte få här. Därtill är du alltför eftersökt. Men så ledsamt!

Nu törs jag inte skriva längre, utan skickar detta, som hade kunnat sägas på ett par rader.

Allt gott! önskar Din V-g.